

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy ČR

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. MD-11642/2021-160/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 4. 2021 č. j. MD-11642/2021-160/3 (dále jen „napadené

rozhodnutí”), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 4. 11. 2020 č. j. MHMP 1637815/2020/Ben (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby dne 6. 2. 2020 v 15:47 hodin v X., ul. X (v blízkosti X., směr z centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s vozidlem tov. zn. Seat, specifikované registrační značky, rychlostí 75 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 25 km/h. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 78 km/h, která byla snížena o - 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance: ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h (tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona). Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu). Tímto jednáním se tak provozovatel (žalobce) dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu, ve smyslu ust. § 125f odst. 4 tohoto zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona, byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly úpravu nejvyšší dovolené rychlosti, kdy dle zjištění žalobce v ulici X. je dovoleno jet rychlostí 70 km/h, na základě dopravní značky B20a. Místo, kde mělo dojít k přestupku žalobce, je neznámé, neboť správní orgán odkazuje na sloup X., avšak ten v dané ulici fakticky umístěn není; jeho umístění nevyplývá ani z podkladů pro rozhodnutí. Nebylo tak prokázáno, že by v místě, kde jel žalobce, byla rychlost omezena na 50 km/h, a nebylo dostatečně konkrétně vymezeno místo přestupku, aby žalobce mohl prokázat opak. Žalobce se tak nemohl v řízení řádně hájit, nemohl provést rozbor platnosti dopravních značek. Poloha sloupu X. není obecně známou skutečností; nebyla přitom v řízení ani prokázána (např. výtiskem mapy), ani se nepodává z běžného mapového či obdobného podkladu. Nadto je z výstupu zjevné, že bylo měřeno úsekovým rychloměrem; z výroku však nelze seznat, kde měřený úsek začínal a kde končil, nelze tak přezkoumat, že právě v celé jeho délce platí rychlostní omezení na 50 km/h.

4. V nyní posuzované věci žalobce dokonce to, že mu místo přestupku není známo a není ani při vyvinutí možné snahy zjistitelné, v průběhu řízení akcentoval; řádné vymezení místa je přitom v posuzované věci velmi důležité, neboť v ulici X. jsou minimálně úseky, ve kterých je dovoleno jet rychlostí 70 km/h. Samotné sdělení obvinění je nezákonné (žalobce se nemohl řádně hájit), též rozhodnutí je nezákonné (není zřejmé, kde mělo k přestupku dojít).
5. Správní orgán ani neprokázal, že by bylo (celé) měření realizováno právě v úseku, ve kterém je rychlost omezena na 50 km/h. Ve spise se žádný důkaz o tom, že by v místě měření byla rychlost omezena na 50 km/h, nenachází. Ve spise jsou možná důkazy o tom, že do radaru byl nastaven údaj o nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, aniž by však bylo zřejmé kdo, kdy a na základě jakého podkladu tento údaj nastavil. Žalobce nerozporuje, že do radaru byl nastaven údaj o nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, který pak převzal i správní orgán. Skutková okolnost, rozhodná pro úsudek o naplnění skutkové podstaty, však není dána tím, co je nastaveno do radaru, ale jaká úprava nejvyšší dovolené rychlosti v místě vskutku platí. Stěží lze pak vycházet z informací dostupných volně na internetu, když místo měření není dostatečně konkrétně vymezeno. Úprava nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě se pak nepodává ani z dalších podkladů.
6. To, že by v daném úseku vskutku platilo rychlostní omezení na 50 km/h, nebylo v řízení prokázáno. Lze o něm navíc pochybovat, neboť dle výroku rozhodnutí byla rychlost stanovena dopravní značkou B20a, přitom mělo jít o přestupek v obci, v obci se však smí jet rychlostí 50 km/h dle právního předpisu. Obec může sice upravit rychlost dopravní značkou odchylně (zvýšit či snížit), upravovat dopravní značkou rychlost na stejnou hodnotu, jaká plyne z právního předpisu, však poněkud nedává smysl (ani to právo nepřipouští). Pokud v místě vskutku byla značka B20a, pak musela obsahovat jinou číslici, než „50“, neboť touto značkou lze upravit rychlost leda odchylně, než stanoví obecně zákon. Jeví se tedy minimálně jako pochybné, že by rychlost 50 km/h byla stanovena dopravní značkou B20a, jak tvrdí správní orgány. O to obezřetněji bylo nutné k dokazování nejvyšší dovolené rychlosti přistupovat, nota bene když žalobce danou otázku učinil spornou.
7. Žalobce dále namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, a proto důkaz takto získaný nelze užít k dokazování. Měření bylo provedeno nelegálně, a proto nelze žalobce trestat. Důvodem je, že rychlost měřila obecní policie. Záznam byl proveden stálým automatickým systémem, nicméně obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila, žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31. Správní orgán se přitom ověření či prokázání splnění této zákonné podmínky vůbec nevěnoval; nedostatečně tak chránil práva žalobce.
8. Žalobce konečně namítal nezákonnost dopravní značky. Údajně umístěná dopravní značka B20a s hodnotou „50“ byla umístěna nezákonně. Prvým důvodem je, že nemá podklad v opatření obecné povahy; dopravní značení však lze umístit toliko na podkladě opatření obecné povahy. Druhým důvodem je, že takovou značku není vůbec možné umístit, neboť zákon její umístění nepřipouští (§ 77 odst. 5 zákona o silničním provozu). Žalobce ověřil na úřední desce, že opatření obecné povahy nebylo k dopravnímu značení B20a „50“ v ulici X. v Praze vydáno, dopravní značka B 20a byla umístěna v rozporu s právním předpisem, a její nedodržení tak nelze sankcionovat

(analogicky lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015-37). Žalobce též poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 31 A 72/2017. Druhým důvodem nezákonnosti značky pak je, že taková značka ani dle zákona být umístěna nemohla. Důvodem je, že dle § 18 odst. 4 silničního zákona smí jet řidič v obci 50 km/h. Dle § 18 odst. 6 silničního zákona pak lze dopravní značkou tuto rychlost snížit, dle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu lze dopravní značkou rychlost zvýšit. Pokud však byla umístěna značka B20a, která stanovovala rychlost jízdy 50 km/h, nejednalo se ani o snížení, oproti zákonné úpravě, ani o zvýšení. Silniční úřad tedy nebyl oprávněn takovou dopravní značku vůbec stanovit.

9. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že totožnými námitkami z totožného místa spáchání přestupku se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 11. 2021, č. j. 4 A 40/2019-34, (body 37 a 38), v nichž považoval vymezení místa spáchání přestupku za dostatečně určité. Městský soud dále zohlednil pasivitu žalobce, resp. jeho tehdejšího zástupce ve správním řízení, přičemž nevznikla žádná pochybnost o tom, že v daném místě platil rychlostní limit 50 km/h. Pasivitou žalobce, resp. jeho zmocněnce, ve správním řízení se již zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 7. 2021, č. j. 13 A 1/2018-30. Žalovaný dodává, že i v tomto řízení byla „zcela náhodnou“ shodou okolností umístěna jiná dopravní značka s vyšším rychlostním limitem jako i v jiných řízeních, kde je zmocněncem Mgr. Voříšek, což pouze podtrhuje účelovost a nevěrohodnost této žalobní argumentace.
11. Žalobce mohl zcela jednoduše zjistit umístění sloupu veřejného osvětlení, neboť na fotografii založené ve spisové dokumentaci jsou uvedeny GPS souřadnice, což je pro nalezení místa spáchání přestupku nejlepší údaj. Citace rozsudků Nejvyššího správního soudu na nyní projednávanou věc nedopadají, neboť je žalobce pouze účelově vytrhuje z kontextu či je naprosto dezinterpretuje. Žalovaný také rozebral závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 4 As 117/2013-46.
12. Žalobce namítá, že veřejnost nebyla informována o zřízení automatizovaného technického prostředku v rozporu s ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), zcela shodná námitka se nacházela i v řízení vedeném u Městského soudu v Praze, např. ve věci projednávané pod č. j. 20 A 17/2021. Tato námitka je taktéž typizovaná a opakovaně vznášena v různých řízeních. Žalobci i jeho zástupci je z frekvence jejich výskytu v řízení o správní žalobě u Městského soudu v Praze nepochybně známo, že Městská policie hl. m. Prahy dostala svému závazku v podobě uveřejnění seznamu míst. Zveřejněním uvedené informace se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, v němž konstatoval, že zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Způsob zveřejnění informací plně odpovídá uvedenému rozsudku.
13. Žalovaný dále uvádí, že v ulici X. je automatizovaný technický prostředek bez obsluhy umístěn v obou směrech stále již několik let [viz např. ročenka dopravy z roku 2016 vydávaná TSK hl. m. Prahy, str. 46, dostupná na webové adrese [udi-rocenka-2Q16-cz.pdf](https://www.tsk-praha.cz/udi-rocenka-2Q16-cz.pdf) ([tsk-praha.cz](https://www.tsk-praha.cz/))]. O umístění tohoto prostředku byla veřejnost také informována v médiích (v této souvislosti žalovaný uvedl konkrétní odkazy na webové stránky), čímž bylo vyhověno i podmínce uvedené v ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
14. K nezákonnosti umístění značky žalovaný uvedl, že povinností respektovat dopravní značky se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 As 95/2014-40, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98 a ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100). Zákazová dopravní značka je opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku, krajský soud a není k tomu příslušný ani Nejvyšší správní soud v rozhodování o důvodnosti kasační stížnosti, soudní řád správní totiž obsahuje vlastní procesní režim řízení o zrušení opatření obecné povahy. Žalovaný konstatuje, že žalobce měl povinnost řídit se zmíněnými dopravními značkami, neboť byly řádně viditelné a čitelné, přesto svou povinnost porušil. Z uvedeného je zjevné, že námitky týkající se nezákonnosti dopravní značky a dále údajná neexistence opatření obecné povahy nejsou důvodné. Jestli daná dopravní značka je dle názoru žalobce nezákonná, měl se pokusit ji „odstranit“ v samostatném řízení a nikoliv tomto řízení.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce neoprávněného pořizování záznamu

16. Podle § 24b zákona o obecní policii, obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
17. Žalobce namítal, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením nezveřejnila informaci o zřízení těchto systémů. Vzhledem k tomu, že žalobce toto rozporoval až v žalobě, soud doplnil při jednání dokazování o vytištěné webové stránky, na které

odkazoval žalovaný (Ročenka dopravy Praha 2016 – strana 1 a 44, článek Aha! Konec pokut! Kompletní mapa radarů v Praze ZDE ze dne 25. 5. 2016 a článek Motohodnoceni.cz Radary a úsekové měření PČR). Z těchto listin je zřejmé, že veřejnost byla informována o místech k měření rychlosti strážníky městské policie, mj. právě i v ulici X. Žalobce zároveň neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by tyto závěry zpochybňovaly, soud má tyto důkazy za dostatečné, námitka důvodná není, není tak případný ani odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31.

18. K možnosti doplnění dokazování soudem srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2020-46 ze dne 27. 1. 2021, podle kterého krajský soud by nikterak nepochybil, kdyby za situace naprosté absence procesní aktivity stěžovatele ve správním řízení přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k těm skutečnostem, které stěžovatel zpochybnil teprve v podané žalobě, a tudíž k nim správní spis nemohl obsahovat příslušné důkazní prostředky (otázka vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech). Takový postup plně konvenuje usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, neboť krajský soud by neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, nýbrž by doplnil dokazování toliko ve vztahu k namítané nezákonnosti použitého důkazního prostředku – záznamu z rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018-43, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019-39).
19. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39, podle kterého při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí.

K námitce, že nebylo vymezeno dostatečně určité místo přestupku

20. Žalobce dále namítal, že v daném místě neplatí rychlostní omezení dané dopravní značkou na 50 km/h, v ulici X. platí rychlostní omezení na 70 km/h. Místo protiprávního jednání nebylo vymezeno dostatečně určité tak, aby bylo možné přezkoumat, v jakém konkrétním místě v ulici X. byla rychlost překročena, žalobce se v tomto směru nemohl nijak bránit.
21. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude

ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“ Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

22. V rozhodnutí je místo protiprávního jednání vymezeno takto: „v Praze 4, ul. X. (v blízkosti X., směr z centra) - (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50)“. Dále je ve výroku přesný čas jednání, tovární značka vozidla i jeho registrační značka, stejně jako naměřená rychlost.
23. Soud toto vymezení má za dostatečně určité, ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění detektoru 1, který překročení rychlosti změřil, v záznamu je fotografie vozidla, je tam dále uvedeno, že jde o ulici X., směr z centra. Skutek je ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Soud pro úplnost ověřil GPS souřadnice uvedené na fotografii z rychloměru, toto místo se skutečně nachází v ulici X. (mapa provedena k důkazu při jednání). Měřený úsek je pak vymezený GPS souřadnicemi konce měřeného úseku a vzdáleností mezi měřeními 2 499 m (viz fotografie detektoru 1).
24. Žalobní argumentaci, že žalobce nemohl zjistit místo spáchání přestupku, neboť mu není známa poloha sloupu veřejného osvětlení, nemohl se tak řádně ve správním řízení bránit, je nutno zcela odmítnout. Informace o přesném místě spáchání přestupku byly obsaženy ve spise od samého počátku, a to GPS souřadnice v protokole o měření, žalobcem citovaná judikatura se tak neuplatní. Tuto námitku tedy soud neshledává důvodnou.

K námitce, že nebyla prokázána maximální povolená rychlost 50 km/hod

25. V projednávaném případě lze vycházet též z toho, že skutečně v tomto úseku je rychlost omezena na 50 km/h (což plyne z protokolu o měření). V průběhu řízení před správními orgány nevznikly žádné pochybnosti, ohledně místa jednání, či že by na místě jednání byla povolena vyšší rychlost než 50 km/h, když žalobce tyto skutečnosti po celou dobu řízení nenamítal (ani v blanketním odporu proti příkazu, ani při ústním jednání, kam se žalobce ani jeho zástupce nedostavil, ani ve vyjádření k podkladům k rozhodnutí, ani v podaném blanketním odvolání). Pokud žalobce v žalobě upozorňoval na skutečnost, že ve správním řízení zdůrazňoval, že místo spáchání přestupku není zjistitelné, toto ze správního spisu nevyplývá, žalobce jakoukoli konkrétní obranu v průběhu správního řízení neuplatnil.

26. Soud výše shledal, že místo přestupku bylo specifikováno dostatečně, není tedy pravdou, že by žalobci byla znemožněna jeho obhajoba. Zároveň ani v žalobě žalobce nepřekládá žádné důkazy, které by bylo s to závěry správních orgánů zpochybnit (tímto není obecné tvrzení, že v X. ulici je povolena rychlost 70 km/hod). Tuto námitku tedy soud neshledává důvodnou. Obdobně námitku vypořádal zdejší soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2021, č. j. 4 A 40/2019-34. Také Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 30. 7. 2020, č. j. 18 A 23/2019-33 považoval za dostačující k prokázání nejvyšší povolené rychlosti oznámení o podezření ze spáchání přestupku, fotografii dopravního značení a výstup ze silničního rychloměru.
27. Konečně zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2021, č. j. 13 A 1/2018-30 konstatoval: „*Procesní pasivita žalobce ve správním řízení souvisí s jeho námitkou neprokázání místní úpravy povolené rychlosti. Skutečnost, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 30 km/h, vyplývá z fotodokumentace založené ve správním spise. Soud nemá důvod takový důkazní prostředek zpochybňovat, jestliže dané žalobce nenamítl ve správním řízení. Zároveň žalobce soudu nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval opak. Soud nepochybuje o účelovosti této námítky, neboť pokud by si byl žalobce skutečně vědom jiné místní úpravy povolené rychlosti vozidel, prokázal by ji již ve správním řízení nebo alespoň v řízení soudním a to předložením rozhodnutí o obecném opatření – umístění tvrzeného dopravního značení a nebyl cíleně částečně pasivní. Pokud je žalobce ve správním řízení zcela pasivní a nenamítá odlišnou místní úpravu rychlosti a zároveň ji ani v soudním řízení neprokáže, lze přijmout bez dalšího závěr o zjevné účelovosti takové námítky a z téhož důvodu ji odmítnout. Není účelem soudního řízení nahrazovat dokazování namísto správního řízení a zároveň obecně správnímu orgánu nesvědčí povinnost prokazovat místní úpravu rychlosti jinak než úředním záznamem, pokud je žalobce ve správním řízení pasivní a danou okolnost (nejvyšší přípustnou povolenou rychlost nijak nenamítá). Pokud však účastník namítne odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel ve správním řízení, je správní orgán povinen jím tvrzenou nejvyšší povolenou rychlost v daném místě prokázat.*“
28. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 8 As 160/2017-40: „*Pokud tedy měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti vzal krajský soud (stejně jako správní orgány) za prokázaný na základě záznamu z automatického rychloměru, z něhož vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h. Jak konstatoval také rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, „[s]právní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány opatřily takové důkazy, po jejichž zhodnocení bylo prokázáno, že nejvyšší povolená rychlost byla v místě spáchaného přestupku omezena dopravní značkou na 80 km/h. Obecná argumentace, podle níž „v době průjezdu daným úsekem nesvítilo proměnné dopravní značení, což se ostatně na podzim 2014 dělo na daném místě velmi často“ nemůže obstát. Místo přestupku se nacházelo uvnitř dálničního tunelu, tj. v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost s ohledem na bezpečnost provozu pravidelně omezována; správnímu orgánu tudíž nevznikly pochybnosti, že řidič vozidla skutečně překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku. Námitka není pro uvedené důvodná.*“

29. Uvedené úvahy lze přiměřeně aplikovat též v posuzovaném případě, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Pro posouzení věci pak není rozhodné, kdo a kdy nastavil na rychloměru údaj o nejvyšší povolené rychlosti.

K námitce nezákonnosti umístění dopravní značky

30. Soud výše shledal, že se dopravní značení B 20a, kterým byla stanovena maximální povolená rychlost 50 km/h, v dotčeném úseku nacházelo, uplatnilo se tak stanovené omezení nejvyšší dovolené rychlosti, a to bez ohledu na zákonnost umístění dopravní značky. Dopravnímu značení, které má povahu opatření obecné povahy, v řízení o přestupku a v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku svědčí - tak jako jiným aktům veřejné moci - presumpce správnosti. Soudní ochrany proti němu je možné se domáhat výlučně v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a s. ř. s. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83; ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 As 95/2014-40, bod 29; ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017-33, bod 14). V případě, že by byla tato žaloba úspěšná a ke zrušení daného opatření obecné povahy by došlo s účinkem ex tunc, tedy tak, aby se zrušení vztahovalo již ke dni spáchání přestupku, promítlo by se to i do řízení o přestupku, respektive řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017-26). Ústavní soud neshledal v této judikatuře žádný ústavněprávní deficit (usnesení sp. zn. III. ÚS 1728/18 ze dne 11. 9. 2018). I v situaci, kdy je zpochybňována řádnost procesního postupu, který vyústil v umístění dopravní značky, je třeba se soudní ochrany domáhat v řízení o zrušení opatření obecné povahy (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 AOs 3/2013-33, č. 3005/2014 Sb. NSS, týkající se přezkumu odstranění dopravní značky, aniž by formálně došlo ke změně opatření obecné povahy). Tímto způsobem bylo třeba uplatnit i výhradu týkající se zákonnosti umístění dopravní značky v posuzovaném případě (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 3. 2022, č. j. 6 As 254/2020-32).
31. Námitka zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýká posuzované věci.
32. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. září 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně